

UDVARHELYI HIRADÓ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyed évre 1 forint.
Egy szám ára 8 kr. — Községek-, körjegyzők- és tanítóknak
egész évre 3 frt. — Megjelen hetenként egyszer, vasárnap.

Felelős szerkesztő: **Cs. Szabó Kálmán.**

Szerkesztő
és laptulajdonos: **Becsek Aladár.**

Hirdetések a legolcsóbban számíttatnak. A bélyeg díj
külön minden beiktatásnál 30 kr. Nyiltér sora 10 kr.
A hirdetés és nyiltér díja előre fizetendő.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Becsek D Fia könyvnyomda

Dr. Gyarmathy Dezső.

(B.) Végre a város egyik nehéz kérdése meg van oldva: — van polgármesterünk s ehez fűzzük a másik előbbre vitelét, hogy a reformterveket alakká kovácsolja erős akarattal. Közeledünk a bonyodalmas kérdések megoldásához, de most már nem oly féltő aggódással, mert van egy tetterős fiatal erőnk, ki az ódiságok és a maradiságokat ki fogja küszöbölni a tanácssteremből és lendületet ad az évtizedekkel elmaradt Udvarhely városnak. Mert határozottan el vagyunk maradva, ezt érezzük mindnyájan, mert a ki más vidéket is látott, hol a haladást nem zárják el, sőt nagy útjában segítik, csak az tudja igazán, hogy milyen nagy és költséges áldozatok útján lesz lehetséges városunkat olyan magaslatra emelni, hogy megfeleljen a mellette elterülő nagy megye méltóságának. Ki kell hozni a feledés és az ócskaságok homályából azt a helyet, mely bölcsönket ringatta s melyen először tanultunk meg édes nyelvünkön beszélni.

Tehát közeledünk a cél felé, egy lépéssel a helyes irányhoz közelebb jutottunk, mert van vezéremberünk, kinek képzettsége és tekintélye elég garancia nekünk arra nézve, hogy reformterveivel nem fog a képviselőtestület ócska maradisága miatt zátonyra jutni. Köztünk nevelkedett, köztünk élt idáig, látott és tapasztalt, tehát mikor beleül a polgármesteri székbe, kezében hozza az erélyt, a megdönthetetlen akaratot, melylyel már benn magában a város házában gyökeres újításokat fog végezni s a tanácssteremben nem retten vissza akkor, ha hallja, hogy vannak még olyanok is, kik ez ósdi állapotot szívesen megtartják így a hogy van, csak áldozni ne kelljen. Hogy mit várunk mi

az új polgármestertől, azt nem kell ismételnünk, hangoztattuk már számtalanszor és az ő lelke is érzi, tudja, hogy mit kell elvégeznie, hogy meginduljunk a haladás útján célunk felé.

Dr. Gyarmathy Dezső személye talál a polgármesteri székhez, melyhez az általános és közbizalom helyezte s melyen munkálva a polgártársak együttes szeretete kíséri. Nagyon nehéz feladatok várnak ő reá, erélye és akarata a képviselőtestületbe nem egyszer lesz próbára téve, de már sejtjük, hogy ő diadalmasan bontja ki és viszi előre a reformok zászlóját, melyet elődei félve tartottak kezökbe s megengedték, hogy a képviselőtestület minden határozott akaratuk, melyeket termeltek a város érdekében — leszavazza. Az új polgármesterünk fiatalos ereje, energiája azt sejteti velünk, hogy ő a régi rendszert a városházán megtöri és ő vele s terveivel szemben való küzdelem, hiu kapkodás lesz csupán.

Ki a közélet terén egy nagy emberátadást munkálkodik, az hálát soha se várjon, mert épen az igyekezik lerántani, eszméit lehetetlenné tenni, kinek csak érdekét nézte, küzdött boldogulásáért, gáncsolással és rőszakarattal találkozik s e csoport annál inkább szaporodik, a mint ő mind jobban-jobban emelkedik felül a sötétben ólálkodók hadán. Tehát Gyarmathy Dezsőt se agassza az, ha visszatetszéssel találkozik erélye és akaratával szemben küzdőket talál, mert vagy meghajolnak ezek, vagy legyőzve bukniok kell, mert a jóságos iparkodás mellette mindaddig hiven kitart, míg esztét és erejét Udvarhely város előbbrevitelére szenteli. Erkölcsi és anyagi áldozatokat nem sajnálunk, ha hasznunkat s fejlődésünket látjuk azután.

A tanács irattára, ha átvizsgálja, sokat fog ő neki elmondani, hogy egymásután mint

buktak meg a legszebb tervek a képviselőtestület csökönyös maradiságán, de erős keze szőnyegre fogja hozni mindazt, mit ott a papirhalmaz között eltemettek s a régi terveket új, felrészült erővel viszi keresztül.

Közeledünk a cél felé tehát, a legjobb uton vagyunk oda, mert van, ki nem csak tervel, de tenni is tud. Egyhangú közbizalom emelte őt a polgármesteri székre s nehéz útjában a jók részéről egyhangú dicséret fogja kísélni s ha titáni harcát keresztül küzdi, Udvarhely város történetének lapjain nevét arany betűkkel írja be. Van tehát polgármesterünk, ki fiatal, tapasztalt férfiú s közélet terén eltöltött munkásságán szerzett tudását csak a mi érdekünk szolgálatának szenteli. Egy újkorú várost kell az ócska kis fészekből teremteni, hogy dicsőségesen mutathassuk meg az idegeneknek, ez egészen a miénk, áldozunk érte, csak fejlődni lássuk. Vezessen minket a nagy cél felé, hogy lassuk is azt szépen, ragyogón, a mi papíron tervként kidolgozva olyan régen meg van. Hiszszük, tudjuk, hogy a céltól már nem vagyunk messze, mert elvégzi a nagy munkát a tetterős új polgármesterünk: *Dr. Gyarmathy Dezső.*

Belföld.

A quota-ügy. Tudvalevőleg az osztrák Reichsrath berekesztése következtében az osztrák quatabizottság mandátuma megszűnt és így a félbeszakított tárgyalásokat már csak más bizottság folytathatja. Ilyenformán a quota-egyezkedésben ujjalag halasztás következik s egy évre ismét a király fogja megállapítani a quotát. Ebben a kérdésben a jelenleg Budapestben tartózkodó *Horánszky Nándor* annak a véleményének adott kifejezést, hogy a magyar bizottságnak kötelessége a tárgyalások meghiusultáról a parlament előtt jelentést tenni és pedig mindjárt az országgyűlés megnyitása után.

Föltámadás.

— Irta: *Fáy András.* —

Mint télen a hópolyhek, úgy szállingóznak a fákról az elsárgult levelek. Pedig még nincs zord őszi szél, mely a fák lombjait lerázza; a lemenő októberi nap sugarai még éltető meleget árasztanak; a madársereg még vígan csiripelve fészkelődik nyugvóra s a levegő telve az elkésett virágok illatával. Hiszen még meleg van! — Nyár van!

A levelek mégis sárgálnak, hullanak maguktól; a két faszor között vezető keskeny ut tele van már velők. Ugy sárgulnak, úgy fénylenek a lemenő nap sugarában, mintha arannyal volna beszórva a föld.

Nem is hallatszik rajta a négy sárga táltós patkódobogása. Pedig ugyan röpitik a könnyű félfedelű hintót.

A kocsiban ülő fiatal, szép barna férfi elmélázva nézi a szállingó leveleket. Egy-egy levél odahul napégett arczába, rátapad selymes, fekete körszakálára. Rá sem ügyel. Ugy meglátszik az arcán, hogy a természet e csöndes haldoklása s gondolatai között meg van a harmónia.

Gyakran megjárta ő ezt az utat valamikor! Néha télen, mikor a zuzmarától egészen összecsaposodott a szakáll, bajusza s átfázva, megdermedve érkezett meg — oda, ahol meleg, szerető szív várta; vagy tavasszal, mikor a fák rügyezni kezdettek, mikor a pacsirta első dalát dalolta fönt a magasban,

— tavaszról, boldogságról és szerelemlről. Milyen összhangban volt akkor ez a dal az ő lelkével!

Aztán ősszel, mikor elkésvé sötétben, feneketlen sárban, zugó esőben czamogott a kifáradt, tajtékoz négyes! Nem volt olyan rossz út, olyan gyalázatos idő, hogy Gecséry Zoltán el ne meadt volna.

Most már három éve mult, hogy nem járt itt.

Mikor utoljára erre jött — onnan! Oh! arra már nem tud, nem akar visszaemlékezni. Csak azt a tompa dobbanást hallja ma is — talán a szíve hallani is fogja örökké, — arra az első hant dobbanására emlékszik vissza, melyet keze öntudatlanul dobott kedvese koporsójára. Mintha csak a szívet dobta volna utána.

Pedig három év hosszú idő. Azóta bejárta a világot. Járt a gulák hazájában, fönt északon, megnézte az éjféli napot, India mesés növényzetét, az Alpeselek örök hófedte bérczeit. Mindenütt járt, csak hogy feledjen, s most, hogy három év mulva visszakerült erre a keskeny, akác soros útra, a szállingó, hervadt levelek egy pillanat alatt emlékébe hozzák elvesztett boldogságát.

A koci kiért az akác faszor végére. Ott volt a rég nem látott kis falu, magasba nyuló, karesu, karkasos tornyával. Közepén ott áll a régi nemes kúria; az öreg Cserháty Ferencz háza.

— De hát minek is jövök én ide, készakarva gyötreni a szívemet, — füzte tovább Zoltán a borongós gondolatokat. Ejh! meg kell edződni! Hazajöttem, hát úgy illik, hogy felkeressem a szegény öregeket.

Mikor a kapuhoz értek, a kocsis kieresztette a suhogót s nagyokat cserditett. Lehetett, hogy az ő fejében is ott borongott utolsó ittlétük szomorú emléke; talán azt akarta onnan kiverni.

Hátraszólt az urához.

— Nagyságos uram! sok vendég van itt!

Az udvar istálló előtti része tele volt kocsival. Zoltánnak valami váratlan dolog ütötte meg a fölé.

Az ám! vígan vannak itt! huzza a cigány s éppen az ő régi nótáját huzza.

Az ostorpattogásra kiszaladt a társaság. Öreg urak, asszonyok, fiatal szépség, legelő az öreg Cserháty. Jóízű, piros-pozsgás arczczal kapta el a kocsiból leszállót s nagyot csókolta rajta két oldalról.

— Hát, te Robinson! azt hittük már, hogy megették a vademberek — tapogatta Zoltánt mosolyogva az öreg ur — no csak hogy megkerültél. A ki nem ismerné, hát bemutatom: Gecséry Zoltán.

Zoltán sorba köszöntötte a társaságot s aztán megint elfogta a háziga.

— Szép tőled, öcsém, hogy eljöttél erre a dupla ünnepre!

— Dupla ünnep? — Zoltán elmosolyodott. Eszébe jutott az egyik, biz ő eddig nem is gondolt rá: nevenapja van az öregnek!

— Igaz biz a! Isten éltesse kedves Feri bátyám! szólt, melegen megrázva az öreg ur kezét, de hát ha dupla ünnep, mi a másik fele?

— Katóka! Menyasszony van a háznál!

Külföld.

Spanyol-amerikai háború. Addig-addig, a míg a bátor spanyolok csak belátták merész kívánságuknak kivihetelenségét s a béke hívei mind jobban szaporodnak. Később jutott eszükbe, akkor már, a midőn még az óriási hullámok a trónt is megingatták s már-már a békétlenkedők fennhangú zugolódásaiért a statáriumot is ki akarták hirdetni s a szegény regens királynő menekülő útját tervezgette.

Azonban ez még mind nem sokat mozdítja elő a békekötés ügyét, mert a kubai tábornok urak mit sem akarnak hallani a békéről, mivel nekik babér kell, a mit oda nem adnának a világ minden kincseért, pedig a szegény spanyol kormányának már semmi pénze sincs.

A mint az egyes táviratokból ki lehet venni, az amerikai kormány már csak azért is huzza-halasztja a tárgyalásokat, hogy ezalatt elfoglalja Puerto Ricot és még exponáltabb helyzetbe hozza Spanyolországot, s így kénytelen lesz magát egészen kiszolgáltatni az Unió kegyelmének s az eléje szabandó feltételeknek.

Irodalom.

(2)

A *róm. kath. főgymnasiumnak* 1897–98. tanévéről szóló értesítője 105 oldalon jelent meg. Közrebocsátotta *Soó Gáspár* igazgató. Az elég testes értesítőnek nagyrészt, majdnem felét, 41 oldalt *Wasykiewicz* Viktor tanárnak: *Népköltési gyűjteményeink szépirodalmi értékeiről* című értekezése tölti be. Ez az értekezés irodalmi szempontból igen becses és értékes. Megérdemli, hogy vele foglalkozunk.

A magyar nép mindig dalos nép volt. Ezt igen sok adat bizonyítja. S habár elismeréssel adózunk De Gerando Ágostonnak, a híres francia utazónak, ki Erdélyről és népeiről irt szellemes tanulmányában a magyar népről azt állítja, hogy az inkább zenei, mint költői, dalos természetű nép s habár tisztelettel hajlunk meg Erdélyi János előtt, ki De Gerandonak ezen nézetében osztozik, mindazonáltal talán nem csatlakozunk, ha velök ellentétes álláspontot foglalunk el és azt állítjuk, hogy a magyar nem annyira zenei, mint inkább költői, dalos természetű nép volt és az ma is. Ezen állítás mellett bizonyít az is, hogy a magyar nemzet nagy férfainak Pantheonjában csak elvétve, ritkán találkozunk oly egyének nevével, kik a nép érzelmeit zenébe öntötték volna, de igen gyakran olyanokéval, kik a nép érzelmeit, örömet, buját a dalban juttatták kifejezésre.

Nem szükséges hivatkoznunk Tinódi Sebestyénre, a fakó lantosra, ki dalolva járta be az országot, nem Balassi Bálintra, a virágénekek szerzőjére;

nem Zrinyi Miklósról a szigeti Leonidasra, ki karddal kezében, lapittal kabalán zenge zajongva, mint a szigeti csata. És végre nem szükséges hivatkoznunk népköltészetünk tündöklő csillagára, Petőfira, a magyar Tyrtaiosra, kinek szíve, lelke össze volt forrva a nép szívével, lelkével, szóval: ki egy maga volt a nép. Nem! Mert hiszen lehetetlen el nem ismerni a magyar népek költői, dalos természetét. És mégis, sajnos, népköltészetünk felé csak a 30-as és 40-es években fordult a figyelem. Azóta foly a gyűjtés hol kisebb, hol nagyobb szerencsével.

Wasykiewicz Viktor tanár gondos kézzel választotta meg értekezésének tárgyát. Oly mezőt választott, mely még nincs letarolva, hanem most zöldel és tele van szebbnél szebb virágokkal, melyeket összegyűjteni nagyon fáradságos és sok időt igénylő munkába kerül. És neki sikerült a népköltészet nagy, bűbájos mezejéről népköltészetünk gyöngyeit összegyűjteni és koszoruba fűzni.

A magyar népet, a magyar nép lelki életét, a legjobb forrás munkák alapján, műfajok szerint csoportosítva mutatja be e művében, melyet helyszüke miatt csak röviden ismertetünk. Értekezése két részre oszlik. Az első rész népmondáinkat és népmeséinket tárgyalja. Foglalkozik népmeséink világnézetével, az azokban előforduló alakokkal és azoknak szerepével, továbbá felemlíti, hogy miképen vegyül népmeséinkbe mythoszi vonás és mindenre igen szép példát hoz fel népmese gyűjteményeinkből.

A második rész szól közmondásaink, példabeszédeink s a népköltészet hason szellemi termékeinek értékéről. Bemutatja, hogy a magyar nép szellemének termékei között legtöbb a közmondás, melyben — talán — legtöbb erkölcsi tanulság nyilvánul, mert: „A közmondás a népnek lélektana, erkölcostana, lelkiismeretben kötelező törvénykönyve, mely az istenadta 10 parancsoltnak folytatása, értelmezése, ez a népnek történelme és nyelvtudománya.” Közmondásaink igen régi eredetűek. Népdalaink nagy része közmondásokból keletkezett, melyet a szerző igen szépen illusztrál.

Szerzőnek figyelme a legaprólékosabb részekre is kiterjed. Behatóan foglalkozik közmondás-gyűjteményeinknek nyelvészeti és verstani sajátjaival. Szól továbbá a népdalnak értékéről, a népdal különféle fajairól, a népdalokban szereplő ruhaneműkről és virágokról.

Az egész értekezés csinosan van összeállítva. Nyelvezete könnyen folyó, sima. Szerző hasznos dolgot cselekednék, ha külön lenyomatban is kiadná, mert nemcsak az irodalommal foglalkozók, hanem mások is élvezettel és gyönyörrel olvasnák népköltészetünk e gyöngyeit.

Ennyit az értekezésről. — Lássuk most az adatokat a lefolyt 1897/98. tanév történetéhez. A

tanári testület 13 tagból, 10 rendes és 3 helyettes tanárból állott. E helyen említjük meg, hogy a tanári testületnek egyik szerény, de érdemekben gazdag tagja, *Jánosy Péter* ez évben töltötte be tanári működésének 25. évét. Vivat ad multos annos. A gymnasium meglehetősen népes volt, amennyiben beiratott összesen 248 tanuló. A tanulók előmenetele általában kielégítő volt, mert 248 tanuló közül mintegy 50 kapott egy vagy több tárgyból elégtelen tanjegyet.

A főgymnasiumnak van virágzó önképzőkör is, mely immár 24 éves multtal dicsekedik. Három év óta Baróti Szabó Dávidnak, a klasszikus triász e kimagasló tagjának viseli nevét, ki ez intézetben tanult és fent a rezidenciában lakott. Jó volna lakószobájának falát emléktáblával jelölni meg. Az önképzőkörnek ez évi működéséből különösen kiemelendő az, hogy ez évben honosították meg a szabadelőadásokat, melynek hasznos voltát nem ajánlhatjuk eléggé az önképzőkörök figyelmébe. A tornára, zenére és énekekre szintén igen nagy gond fordítottatott.

Ujdonságok.

Kinevezések és áthelyezés. A pénzügyminiszter *Szakács Károly* pü. s. titkárt pü. titkárrá, *Kovács Domokos* adóhivatali ellenőrt I. osztályu ellenőrre kinevezte; *Brey Imre* pü. titkárt pedig saját kérelmére, a pécsi pénzügyigazgatóságához áthelyezte.

Polgármester választás. Városunk képviselő-testülete e hó 25-én választotta meg új polgármesterét e célból összejött közgyűlésen. Négy pályázó akadt, akik közül azonban időközönként három visszalépett, s egyhangú felkiáltással dr. *Gyarmathy Dezső* földbirtokos lett megválasztva, kinek sokoldalú tapasztalata elég biztosítékot nyújt arra, hogy városunk mindentéle tekintetben fellendüljön. Különben dr. Gyarmathyval lapunk főhelyén bővebben foglalkozunk.

Esküvő. *Fernengel Frigyes*, a Koronkai-kert fiatal bérlője a jövő hó 4-én vezeti oltárhoz özv. *Kovács Kálmán* kedves leányát, *Gizellát*.

Anyakönyvi kinevezések. A belügyminiszter Udvarhelyvármegyében a ravai anyakönyvi kerületbe *Kedvi Dénes* községi esküdtet, az ujszékelyibe *Gyarmati Lajos* birtokost, a siklódiba *Pál József* birtokost, a medeséribé *Szabó Kálmán* birtokost, a vézkeibe *Biró Károly* jegyzői irnokot, az oláhhidegkutiba *Béres Ilyés* birtokost, az agyalfalvaiba *Kövessi Márton* községi bírót, az atyhaiba *Simó Ferencz* közs. pénztárnokot, a bethlenfalvaiba *Nagy Ferencz* birtokost, a felsőboldogasszonyfalvaiba *Ferenczi Lajos* körjegyzőt, a felsősófalvaiba *Veress Mózes* állami tanítót, a pálfalvaiba *Jánosi József* községi pénztárnokot, a varság-tisztásiba *Játyán Imre* tanítót, a pa-

Erre az öreg ur karon csipte Zoltánt:
— Gyere no, öcsém, majd megkeressük; odalent csinálja az uzonnát az alsó háznál. Ti meg gyerekek menjetek mulatni és táncolni!

— A Katóka! Lehetetlen! Csóválta Zoltán a fejét. Az a gyerek, hisz a mikor én láttam, bábuozott.
— Ki a vőlegény?

Feluton megállt az öreg ur s félig sugva mondta Zoltánnak:

— Berédy Béla.

— Az a . . . de csak elharapta a gondolata végét s hogy föl ne tűnjön az öreg urnak, mondott valamit:

— Az a . . . kamarás?

— Az! De magunk közt mondvá — s elérzékenyedve fogta meg Zoltán kezét — nem valami nagyon örülök én ennek a dolognak. Azt mondják, végire járt már az örökségének a fiu s partiet vadász. Én nem értem Katót, mint kaphat rajta! Hisz valóságos czérnagavallér.

Ezalatt az alsó házhoz értek. Ott állt az ajtóban, kipirult arccal nézve a közeledőket.

— Isten hozta! — köszönté Zoltánt hidegen, s kezét nyujtva neki.

A keze is hideg volt, mint a köszöntése.

Zoltán csak állt s bámult a kipirult arcú, hideg kezű leányra. Mi lett ebből a leányból! abból a kis idétlen fruskából, a kit ő itt hagyott. Valóságos nyíló virágszál! Ragyogó szépség!

Ez a hasonlatosság! Szakasztott mása a nénjének, az ő elvesztett mindenségének. Szinte végigfutott rajta a hideg, amint azt a hideg, kis kezét fogta s alig tudott szóhoz jönni.

— Katóka! én igen nagy, nagy és örökös boldogságot kívánok magának!

— Köszönöm: — hogy parancsolja a kávé, melegen vagy hidegen?

— Melegen kérem. A maga hidegsége után így fog jól esni.

Kató eltűnt.

Az öreg Cserháty szomorúan csóválta a fejét.

— Ez a leány! Ez a leány! Így banni veled, a kit a nénje úgy imádott!

Zoltán mosolyogva ütötte el a dolgot.

— Hagyja el, bátyám, mindig hadilábon álltunk egymással. Ez a régi, igazi kis Kató!

Odabent vigan folyt a mulatság. Egy kis asztalnál az öreg urak borozgattak, az öreg asszonyok trécseltek, a fiatalság táncolt.

— Hát te öcsém, velünk tartasz-e vagy a fiatalokkal?

— Majd csak elvegyülök bátyám, hol itt, hol ott.

— No hát, ha nem vágyódom nagyon a fehérszínű közé, gyere, mulattas minket, öregeket. Sok csodálatos országot bejártál, a minék mi a híret sem igen hallottuk.

Leültették a borozó öreg urak közé. A vőlegény is ott ült az asztalnál. Nagyuri kényelemmel dőlt hátra az óriás karszékben s éppen a parforce-vadászat gyönyöreiről ágált az öreg uraknak, csak úgy dobálódzva a sok angol kifejezéssel.

Közbe-közbe idegesen huzgálta keresztbe vetett lábain a nadrágot, hogy már majd térdig kilátszottak selyem harisnyái.

Vékony, nyurga kis alak volt. Igazi czérnagavallér.

Arca megfakult az átvirrasztott éjjelektől; hosszúra megnövesztett kanári szakállal versenyezni látszott ritkuló fűrtelével.

— Ah, itt ván a híres utázó, Bárrátom, irigyel-

lek! Én lemárádtam az áfrikai útról. Össze voltunk beszélve a Stefivel, tudod a gróf Husvétival, hogy a télre kimegyünk egy kis oroszlan- és tigrisvadászatra, de az isteni kis Kató lebilincselte, most már pász a tigriseknek.

— Megkérjük Katót, öcsém, ne busulj — szölt az öreg Cserháty — hátha még elereszt Áfrikába.

— Nem kívánkozom többé! Az imádott kis Katóval majd csak Itália kék egében fogunk gyönyörködni! De itt van ő!

Katóka jött be a szobaleányokkal, hozva az uzonnát. Berédy felugrott s odafutott hozzá:

— Végre! Egy örökkévalóságig tartott az uzonnakészítés!

— Olyan éhes? szölt mosolyogva Kató és hamisan nézett le nálánál kisebb vőlegényére.

— Igen, éhes és szomjas is vagyok valamire, — mondja sugva a kis ember.

A tánczólók is abbanhagyták a mulatságot.

— Czigány! hallgatót! A házi kisasszony nótáját, parancsolt Berédy nagy hangosan. A czigányok meg rázendítették:

„Odabent meg az a nóta járja . . . Hej! nem iszom én senki rovására!”

Nevetve, de kipirulva tiltakozott Kató a nóta ellen.

— Ez bizony nem az én nótam, hanem a magáé! Én nem szoktam inni!

— Hisz a nóta is azt mondja! kaczagott a társaság.

— No jó, hát nem bánom, ígyunk! bent ván a kávé.

Zoltán csak nézte, nézte a kedves alakot, meg volt bűvölve. Milyen borongós, fájó érzéssel jött ide s most úgy elfogta a szívét valami kimondhatatlan

rajdiba *Flepsz József* községi pénztárnokot, a zetalakiba *Marosi Mózes* helyettes körjegyzőt, a homoródoklándiba *Gánóczy Lajos* okl. gazdász, a zomboriba *Polgár János* nyug. csendőrt, a dályaiba *Kandó Ferencz* községi adószedőt, a bágyiba *Derzsi Géza* tanítót, a petkibe *Biró András* községi bírót, a felsőrákosiba *Ferenczi Lajos* tanítót, a kányádiba *Gidó Sándor* községi pénztárnokot, a muzsnaiba *Szász Béla* tanítót, a derzsiba *Szathmári Miklós* tanítót, a homoródalmásiba *Péterfi Áron* tanítót, a darócziiba ifj. *Lurcz János* jegyző-gyakornokot, végül a löveteibe *Máthé József* tanítót anyakönyvvezető helyettesekbe nevezte ki és az agyalfalvai, bethlenfalvi, zombori, peteki, kányádi és daróczi anyakönyvvezető helyettesek kivételével, valamennyit a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

Nyári mulatság. Már több ízben említettük, hogy városunk fiatalága a Szejke-fürdőn jövő hó 6-án a sétatér-alap javára zártkörű nyári mulatságot rendez. A fényesnek ígérkező mulatságra a meghívók a tegnapi kibocsátva s a kik tévedésből meghívót nem kaptak, de arra igényt tartanak, lapunk szerkesztőségéhez sziveskedjenek fordulni. Belépti díj személyenként 1 korona, kezdete délután 5 órakor.

Kik fürdenek homoródon? Székely Udvarhelyről: Bartók István műlakatos és családja, Bod Károly ref. tanár és családja, Drágomán Domokos kereskedő, Gal János kereskedő és családja, Káldébó Róza tanítónő, Illyés Ferencz ny. törvsz. bíró és családja, Illyés Miklós ny. huszárezredes, dr. Lengyel József főorvos és családja, Pál János állatorvos és családja, Paschek Viktor könyvvezető és családja, Simó János vendéglős és családja, Soó Erzsébet és Mariska, Szabó Albert kir. közigazgató és családja, Török Pálné, Tompa Árpád tanárné, Sterba Ödönné, Kolozsvárról: Csiki N. kereskedő neje, Fekete Béla tanácsos családja, Hory Béla árvsz. elnök családja, özv. Török Sámuelné és unokái Felmeri Ilona és Margit, Sebesi Béla főmérnök és családja, Brassó. Kitzler Mária és leánya, N.-Szeben. özv. Kovács Istvánné, Z.-Egerszeg. Mark Jánosné földb., Radnóth. Szócs Vilma, M.-Vásárhely. Szálender Margit, N.-Vásárhely. Plutz Lajosné, M.-Vásárhely. Plutz Ernő kereskedő neje, M.-Vásárhely. Biró János erdőfelügyelő és családja, M.-Vásárhely. Nik Pal és családja, Arad. Gergely Sándor csendőrmester és neje, Telcs. Özv. Petki Ferenczné Br. Kemény Anna és leánya, Királyhalom. Áldor Gyula gyógyszerész, Budapest. Riz Ödön czévezető, Budapest. Dr. Székely István tanár és neje, N.-Szeben. Ürmösi Kálmán pap neje, Sz.-Gerlicze. Simó Gizella, Harasztkerék. Benczédi Anna, Alsó-Siménfalva. Takacs Géza gyógyszer. tisz. Gyula-Fehérvár. Dr. Sántha Karoly tisz. t. jegyző, M.-Vásárhely. Kopacz Lukácsné fakereskedő neje és fia, Gy.-Szt.-Miklós. Csiki Ilona és Anna, Gy.-Szt.-Miklós. Imecs Domokos ny. fős. bíró Apátfalva Zintz Zelma, Medgyes Péter Károly ref. pap neje és leánya Margitka, Alsó-Sófalva. Péter Ferencz kép. tan. és családja, Sz.-Keresztur. Kozma Ferencz kir. tan. és tanf. neje és leánya, Kolozsvár. Szabó Julia, Sz.-Udvarhely. Mathic Ede, N.-Szeben. Csonka Géza fényképész és neje, M.-Vásárhely. Kissler Zsuzsa, Dámos. Barta Ferenczné, Medgyes. Szokol Gyula pap, M.-N.-Csán. Molnar József tanár és neje, Kolozsvár. Végler Gyula tanár neje és leánya, Sz.-Keresztur. Pásztor József vasúti tisztviselő és neje, Medgyes.

édes melegség, hogy szinte álomnak vélte. Az a feledhetetlen drága lény, kinek elvesztése nyomta, gyötörte a szívét mindig és mindenütt, most mintegy föltámadva ott állt előtte, talán szebben, büvölőbben, mint valaha.

Szeretne odaborulni a lábaihoz, s lázas imádatlaltal suttogni a fülébe:

— Jer, édesem, hajtsd keblemre kis fejedet, felejtjük el a mult fájó álmait, folytassuk ott, hol megszakadt a boldogság fonala. Hogy is volt? Mit suttogtam neked utoljára? Szeretlek, imádlak!

Egészen ő! Arca, szeme, mosolygása, a lelke. Oh, bizonyosan a lelke is! A szive is! Csak hogy ez a szív nem az övé!

De hát mért ne lehetne az övé? Neki joga van a boldogsághoz, — megszenvedett érte! Harom keserves esztendeig őriz keblében egy fájós emléket, egy szentséges oltárképet s most az az oltárkép megelivenült és elakarják rabolni tőle. És ki? Egy léha ember. Nem! Ez a leány nem szeretheti ezt az embert!

A fiatalság csakhamar újra tánczra perdül, az öregek kártyához ültek. Zoltán elhúzódott egy sötétebb sarokba s nézte a mulatókat. Katóka nem tánczolt, félreült a völégényével s úgy látszott, hogy igen jól mulat. Az ott suttogott szivére tett kézzel az alacsony karszékéből szinte féltérde ereszkedve, mint egy falusi vándor színészársaság hátszerelmese. Meglátszott az arcán, hogy tüntetni akar a társaság előtt szerelmével, boldogságával. Katóka meg nagyokat kaczagott a susogásokra.

Egyszerre csak föluggott Beréndy mellől s le-sütött szemmel állt Zoltán elé.

— Zoltán! akar velem egy jó hoszu csárdást tánczolni?

Rodsild Feri, Medgyes. Dr. Vladár Endre helyet. pénzügyigazgató neje, Deés. Kelemen Lajos tan. és családja, H.-V sarhely. Kató Gyula pénzügyi titkár neje, Segesvár. Lányi Berta postamester, Kocsárd. Vigh Béla tanár és családja, Szeged. Ferenczi Zoltán gyógyszerész, Szeged. Tierfeld Cecilia, Fogaras. Algya János vasúti mérnök neje és fia, Kis-Terene. Petri Béla postatiszt neje, Erzsébetfalva, Özv. Henrik Jánosné és családja, Medgyes. Kovács Antal kereskedő neje H.-Szt.-Márton. Keresztos Domokos számellenőr, Budapest. Krutz János állomásfőnök neje-Pinczehely. Balácsi Sándor földbirtokos neje, Abrahánfalva.

A brassói Honterus-ünnep. Brassóban jövő hó 4-én *Honterus János* protestáns hittérítő emlékét készülnek megünnepelni az ugyane napra kitűzött szoborleleplezés alkalmából. Úgy halljuk, hogy az ünnepélyen *Lueger* ur is meg fog jelenni. Erről a háromszéki protestáns székelyek is értesültek és kijelentették, hogy a protestáns hittérítők ünnepélyét nem engedik magyarellenes pángermán ünnepélyé aljasítani, hanem — a miként a mult évben az udvarhelymegyei székelyek a Petőfi-ünnepélynél Segesvárt — tizezernyi számban fognak itt megjelenni, hogy így szemtől-szembe lássák Puchner legyőzőit.

Uj biztosító intézet. A székelyudvarhelyi „Székelyegyleti első takarékpénztár“ a „Magyar gazdák kölcsönös biztosító szövetkezet“ének udvarhelymegyei képviselőjét elvállalta. A szövetkezet nem mint más biztosító intézet részvényekre alapított nyereszkesedő vállalat, hanem a magyar gazdák és nép kölcsönös előnyét czélzó társulás. Tagjai maguk a biztosító felek s végeredményében a nyereségnek a tagok, tehát összes biztosítottak javára való fordítását, illetve a biztosítási díjak fokozatos csökkenését czélozza. A szövetkezet biztosítási díjai minden más biztosító intézet díjainál kevesebbek, s ezen kívül is sok oly előnyt nyújt, melyeket más intézetek már szervezetöknél fogva sem nyujthatnának. Egy hasonló szervezetü kölcsönös biztosító szövetkezet Marostordavármegye területén, kizárólag csak a megyére kiterjedőleg, már 50 év óta működik s ezen idő alatt igen szép eredményt és kiterjedést ért el. A különbség a két szövetkezet között csupán az, hogy míg a Marostordamegyei szövetkezet alapszabályai a szövetkezet annak idején megfelelő alaptőke nélkül alakulván, az evi díjakból netán nem fedezhető nagyobb tűzkárok esetén, a biztosítottakat aránylagos utánfizetésre kötelezi, ilyen utánfizetésre azonban ott sem volt eset az utóbbi 40-45 év alatt, addig az „Országos Kölcsönös Biztosító Szövetkezet“ ily kötelezettséget nem ró a feleire, mert annak idején áldozatkész hazafiak által összeadott 200,000 ft alaptőkével alakult, a melyhez a m. kir. pénzügyminiszter úr ez évben még 100,000 frtot adott a nagyobb tűz- vagy jégkár esetén a netaláni hiány ebből nyerhet fedezetet. Utóbbi szövetkezet az egész ország területét felolelvén, igen természetes, még kevesebb kockázatot visel, mint a csupán egy vármegyére terjedő szövetkezet. Azon körülmény, ha

Zoltán meglepetve nézett a leányka szinte reszkető ajkaira. Az fölvetette rá nagy fényes, fekete szeméit s ebben a ragyogó tekintetben ki volt fejezve minden kérdés, megadás, bánat, szerelem. Olyan tánczot még nem látott az öreg Cserháty vén kuriája. Odagyült az egész társaság, hogy gyönyörködjék a szép parban. A férfi büszke, egyenes tartással járta, a leány pedig könnyedén, megadón odasimult tánczosához, mint a repkény az izmos faderekához. A cigányok abba-abahagyták a nótát, de Zoltán, Katóka kérő pillantására intett nekik, hogy tovább. A nézők lassankint belefáradtak az ácsorgásba s az öreg urak visszaültek a kártyához. A völégény karszékéből bámult a levegőbe. Csak nem lesz féltékeny, az nem lenne uras!

— Katóka! hát nem gyűlöl maga engem? szolt Zoltán tánczközben, merőn szemébe nézve a leányka. Az nem felelt csak elkapta tekintetét s a fordulóban még jobban odasimult tánczosához, mintha örökre ott szeretne maradni annak kebelén.

— Katóka! Emlékszik még, hogy megharagudott rám, mikor egyszer mint jövendőbeli kis sógorasszonyt meg akartam csókolni? Emlékszik-e attól a percztől mindig haragudott rám? Még azt is megtiltotta, hogy Katókanak hívjam. Katóka! emlékszik-e? Hát nem gyűlöl? Nézzen a szemembe, Katóka?

A leányka fölneztett és szép szeméiben egy könny csillant meg.

Aztán ujult erővel fogott a tánczhoz, szilajan kicsapongón, mintha ki akarná tánczolni egész életét. Csak ketten járták már, a többi pár mind kiállt mellettök.

A völégény is megsokalta a dolgot.

— Katóka, elég lesz már!

valaki más biztosító intézetnél már több évre biztosítva volna, nehézséget nem fog okozni, ha e szövetkezethez átlépni óhajt, mert a biztosítást átveszi, s az illető biztosító intézettel szemben az ügyet biztosított fél minden további fáradsága és közbenjöttö nélkül lebonyolítja.

Anna bál. Tegnapi este a Homoród-fürdőn elég jól sikerült táncmulatságot rendeztek. Városunk közönsége közül is többen részt vettek azon s a mulatság a késő reggeli órákig a legjobb hangulatban tartott.

Trafikosok vasárnapja. Ötvennégyezer család él abból Magyarországon, hogy a dohány, szivar, cigaretta, burnót eladásával foglalkozik. A vasárnapi munkaszünetről rendelkező törvény ezt a sok embert megfosztotta a vasárnapi pihenőtől. Ez ellen száll sikra az aradi ipar- és kereskedelmi kamara, mely az összes kamarákat, köztük a fővárosit is, sorompóba szolítja most a trafikokosok vasárnapi pihenőjének érdekébe. Az átirat érvei közt legnyomósabb az, hogy a vasárnap délutáni dohányvásárlás a nagy városokban is oly csekély, hogy a szünet elrendelésével az állam nem szenvedne jelentős károsodást és 54,000 családnak adná meg ezzel azt a szükséges pihenőt, a melynek eddig való eltöltása egyedül áll egész Európa törvényeiben.

Ócska fémanyagok eladása. A marosvásárhelyi kereskedelmi és iparkamara tudatja, hogy a m. kir. államvasutak igazgatósága raktárában összegyűlt ócska fémnemű anyagokat nyilvános pályázati árverés útján értékesíti. Az ajánlatok folyó évi auguszt. hó 23-án déli 12 óráig nevezett igazgatóság anyag- és leltárbeszerzési hivatalához intézendők.

Bélyeg és váltó megrendelési űrlapok, korona értékben, lapunk könyvnyomdájában kaphatók. Ugyisint ott a mindenféle községi bíraskodási nyomtatványokon kívül, dohánymegrendelési űrlapok is kaphatók.

Szép kiadó lakás. A Kossuth-utczában a Balácsi Ignác-féle házban az emeleten egy butorozott esinos utczai szoba, ugyanott egy utczai lakás 3 szoba és konyha azonnal kiadó. Értekezhetni lehet: Rösler és Gábor vaskereskedésében.

A játék.

Jelige: „Gond nem játék!“

Főzmondás.

Könyvek mellett ülő emberekre nézve a nyar a pihenés és játék ideje.

Főlöseges volna a játéknak a test és lélek összhangzatos fejlesztésére vonatkozó eivtathatatlan nagy jelentőségét és így nevelés- és egészségügyi értékét hosszasan bizonyítani.

Hiszen nem csak az ember, hanem minden érző és mozgó lény életében, kivált a fejlődés első időszakának nagy részét a játék foglalja el.

A leány annál tüzezebben tánczolt. Beréndy odament az öreg Cserhátihoz!

— Bátyám, ez az áfrikai ember előli a menyasszonyomat!

Az öreg ur felállt a kártyától, egy pillanatig gyönyörködve nézte a tánczolókat, aztán kivette a cigány kezéből a hegedüt.

— Éppen két órája járjátok...

Katóka lhégő kebelével, kipirult arczczal, agyon-tánczolván sietett ki a mellékszobába.

Zoltán megzavart agygyal, lázasan dobogó szível állt meg egy félreös ablakban. Érezte, hogy az örülesik szereti, imádjá azt a leányt! — Merőn bámult ki a holdtól megvilágított kertbe s forró homlokát odatámasztotta az üveghez. Lelki szeméi előtt ott lebegett a kedves, imádott alak, a mint könnyes, ragyogó szemét ráveti.

Mi volt ez? A fényes, holdvilágos kerti uton könnyű fehér alak libegett tova. Utánna!

Örültként rohan ki Zoltán s a kert hosszu egyenes útján fut odáig, hol a fenyőfacsoport háttéréből a holdtól megezüstözött magas márvány-siremlék messze kifehérlék.

Görcsös, suttogó beszédűl megszagattott zokogást hall ott. A hideg siremléket átkarolva, mintha a kőből volna kifaragva, suttogja Kató:

— Eljövök ide, melléd, pihenni! Ne félj, nem rablom el tőled, tied marad!

— Szerelmem, életem, Katókám, üdvöm, mennyországom, te!

És kebléhez szorítva viszi vissza Zoltán a hosszu egyenes kerti uton didergő kedvesét, — Katóka odasimult az erős férfi keblére!

— Olyan régen, olyan nagyon szeretlek!

Játszik a lepke és az oroszlán; a bogár és az elefánt; a bárány és a farkas; a kolibri és a teve; a nyul fiú és a kutyá; az egér és a macska; sőt talán még a nap sugarai is játszanak a csermely aláfutó habjaival.

És ha az élet foszfor égési folyamata: akkor a játék a gyermekerdülő és ifju korban a fólhalmozódott erő elhasználására való, később pedig erögyújtési eszköz Igaz ugyan, hogy a teremtés koronája, az ember, ösztönszerű sirás által ad első életjelt: de aztán mihelyt eszmél, játszani kezd és életének derengő hajnala gondtalan játék között tünik tova.

Azonban a játszás korszaka gyorsan oda lesz s ezt a komoly munkásság ideje váltja fel.

Ám! azért az ember gondoskodott arról is, hogy a játék által üdülést, új erőt nyerjen elfáradt teste, lelke s egész szervezete.

És ekkor a játék már egy jelentőségű a pihenéssel s rendszeren szorakozásnak szokták elnevezni.

Rövid elmélkedésem keretében nem szólhatok a különféle játéknemek és fajok eredetéről, történeti kifejlődéséről, a most divatozó játékokról és így mellözve a nemzeti, a gyermek-, a szobai- és szabadban való, a társas- és tornajátékokat, csupán azt javaslom, hogy játékaink is legyenek megfelelők nemzetünk vérmérsékletének és faji jellegének, és hagyjunk fel az idegenszerű, mesterkélts s hozzánk lelketlen üzerek által importált játékeszközök drága pénzen való megvásárlásával.

Legyenek tehát játékaink eredetiek és nemzetiak.

Mint hogy pedig játék közben az elmének pihenni, a testnek üdülni kell: — ne legyen az soha komoly, mert a komoly játék annyi, mint a fából való vaskariká.

A sakk, kártya s más fejtevéssel való játékok elvetendők, mert ellenkeznek a játék jól felfogott céljával és fogalmával. Ezeknél nem pihennek, hanem inkább feszülnek az idegek s kinél az e fajta játék szenvedélylyé fajul, tapasztalat szerint, akár meg is örülhet a játék miatt. Legyen a játék könnyű és egyszerű. Ne majmoljunk idegen nemzeteket, hanem tartsuk fenn és fejleszszük saját játékaikat, melyek között nincs kellemesebb és egyszerűbb, mint a labdázás, melynek számtalan faja, változata van és így nem is válik unalmassá.

Nyomban a labdázás után következnek a tekén való és a golyózó játékok, melyek szintén egyszerűek és jótékony hatásúak az egészségre.

Valóban a játék nélkülözhetetlen élethosszabbító, testi, lelki erőt fokozó szer; de csak akkor, ha itt is mérsékeljük magunkat s nem tulozunk. Ha pedig bármely játék szenvedélylyé fajul, káros leend ugy a központi, mint a környezeti idegrendszerre.

Tartsuk fenn hát régi, egyszerű s már kipróbált játékaikat s ne forduljunk ezért se Bécsbe, se Párisba, se pedig Londonba.

Kivált nyári időszakban mellözük az ülő játékokat s máskor se üzzük azokat, a melyek mesterkéltek és fejtevéssel járnak, mert ezek által testre, lélekre csak újabb terhet rakunk; mert ez ellenkezik a játék céljával; mert **Gond nem játékok!**

Közgazdaság.

Udvarhelyvármegye lótenyésztés-bizottsága, a lótenyésztés emelése céljából Székely-Udvarhelyt a barompiac-téren, *folyo 1898. év szeptember hó 18-án* reggeli 8 órakor kezdődőleg a nagyméltóságú m. kir. földművelésügyi miniszter úr által adományozott 300 frt jutalom kiosztásával összekötött tenyész-kancza kiállítását rendez, a következő feltételek alatt:

1. Jutalom elnyerésére pályázhat minden udvarhelymegyei lakos és oly kis birtokos, ki kizárólag mezőgazdasággal foglalkozik, s kinek 156 cmtr magas s idei jó csikóval bíró és jól táplált tenyész kanczája van.

2. Minden pályázó köteles beigazolni, hogy tenyész-kanczája, az alatta levő csikó ellésekor már tulajdona volt s egyidejűleg köteles a fedeztetési bázisát, vagy előjárósági bizonyítványt is magával hozva bemutatni.

3. A jutalomdíj odaitélésénél, ugy a kancza, mint csikója jósaága figyelembe lesz veendő.

4. A jutalomdíj czime: „Földművelésügyi miniszteri jutalom.”

5. A jutalom a következő:

- a) a 158 cmtr magasságon felüli tenyész-kanczáknál:
 - I. jutalom 75 frt készpénz.
 - II. „ 50 „ „
 - III. „ 25 „ „

- b) a 156--158 cmtr magasságu tenyész-kanczáknál:
 - I. jutalom 60 frt készpénz.
 - II. „ 40 „ „
 - III. „ 30 „ „
 - IV. „ 20 „ „

6. Ezen pénzbeli jutalomon kívül a bíráló-bizottság esetleg hat darab dísz-oklevelet is ad ki a pályázóknak.

Felhivatnak az összes vármegyei lótenyésztő birtokosok, hogy ezen kiállításon tenyész-kanczáikkal megjelenni sziveskedjenek.

Székely-Udvarhely, 1898. július 12.

Ádám Albert,
b. jegyző.

Báró Kemény Béla,
lótenyész-bizottsági elnök

Nyilttér.

(E rovatban foglaltakért nem vállal felelősséget a szerk.)

Tánciskola.

Alóírott tisztelettel tudatom, miszerint Székely-Udvarhelyre már megérkeztem és egyelőre

augusztus hó 1-én

szüniidei tanfolyamot nyitok. Közele falvakban, vagy fürdőkön magán órákat is olvállalok.

Tisztelettel

Major József,
okl. táncmester.

Szerkesztői üzenetek.

Kéziratok nem adatnak vissza. — Névtelen levelekre nem válaszolunk.

D—s K—s. Az öltözködésből a jellemre következtetést lehet vonni, de nem minden tekintetben, s ahhoz ragaszkodni mai napság, a midőn az egyes időszakai divatok annyira hatalmukban tartják az elegáns férfivilágot épogy, mint a hölgyeket — téves fogalom.

A kinek éles szeme van és embertársait szereti megfigyelni, bizonyos idő mulva külön ruha érzeke támad; kivált a csalárd, fondorlatos embereket ismeri föl öltözetükről és mozgásukból.

Vannak kitógástalan öltözetű gentlemanek, kikkel találkozva, az ember önkénytelen zsebéhez kap:

— Hopp! Ez be akar csapni! Vigyázz Pista!

Az idei általános divat körülbelöl ez:

Az ingek még még mindig puhán hordatnak, a mell-részre rávarrt gombokkal, igen tejszetős selyem, vagy pedig szines angol zephírből készülnek, redőzött mellet, A magas faconu mellény folytán azonban csinos voltuk nem érvényesül kellőleg

A gallérok királya, tagadhatlanul, a walesi herceg által divatba hozott „álló” lebahított gallérok a min kívül hordják az egész magas, zárt és csak a csücsrészen gyengén kihajlitott fehér gallért.

A zsebkendő nagyon tarka mintázatu, uralkoló szín: a lila.

Nyakkendőknben csaknem kizárólag sötét dessin-ek divatosak, kedveltek a fekete atlatz-csokrok; fehér nyakkendő csakis ünnepepy alkalmával használatik. A könnyü bizarr színű selyem nyakkendőket szintén szivesen hordják

Nagyon divatos ez idényben a világosszürke félkemény kalap és a magas, karesu, discréten ivelt cylinder

A zöld czípző divatja nálunk nem fog tért hódítani, s a sárga már divatját multa. Jobbára most fekete lakk- vagy fény-mázos czípzőt hordanak, magas sarokkal, lapos orr-részszel.

A felöltő rövid, kissé derékba vágva, többnyire drapp posztóból készül, belülről gombolható egy sor gombbal. A facon egészen zárt és minden watta és bélés nélkül készítik.

A mellény egészen magas 1 sor gombbal és gallér nélkül. Nagy tért hódított e nyáron a különféle mintázatu szines mellény. Estélyeken azonban magas fehér mellényt hordani chick.

A nadrág szük, kevésbé vasalt. — Esernyőt hordani nem divat.

A smoking már divatját multa. Mindazonáltal, mi, a kikkhez a divat hullámcsapásai kissé elkésve érkeznek meg, bátran viselhetjük még azt kisebbszerü zsurokon.

Kedves barátjának, a ki bizonyára csak azért kardoskodik olyan nagyon a zsaket mellett, mivel talán még a régebbi időkbel maradt meg egy, ha mindnyárt zsiroson is, bátran megmondhatja, hogy az egyáltalán nem stilszerű, legfontebb az irodájában használhatja el.

A férfiruhák királya most a redingot, a melyhez világos nadrágot viselünk. Ez a divatos látogató és zsúr öltözk.

Szintugy téved az a bizonyos ur is, a ki azt állítja, hogy egy nyári táncmulatságra fehér ruhában nem jelenhetni meg, oda feltétlen megkivántatik a redingot és a kesztyü, holtott ez utóbbit már a bálokról is kezdik teljesen kihagyni.

Nyomatott Becsek D. Fia könyvnyomdájában.

M. kir. államyasúta.

Nyári menetrend.

Érvényes 1898. május 1-étől.

V.-v.	Gy.-v.	Sz.-v.	V.-v.		V.-v.	Gy.-v.	Sz.-v.	V.-v.
715			300	ind. Székely-Udvarhely érk.	159			620
731			316	Bikafalva	140			601
743			329	Bögöz	127			547
807			354	N.-Galambfalva	110			530
823			411	Bethfalva	1241			501
831			421	Székely-keresztur	1232			453
848			438	Ujszékely	1203			429
902			454	éerk. Héjjasfalva ind.	1148			414
909			1025	Brassó		209	800	
921			504	ind. Héjjasfalva éerk.		1112	403	
951	533	1140	532	Segesvár		1051	340	
	654	101		éerk. K.-Kapus ind.		945	213	
		419		N.-Szeben				
	656	125		ind. K.-Kapus éerk.		943	158	
	849	433		éerk. Kocsárd ind.		752	1054	
		1030		M.-Vásárhely		1030	115	
	854	443		ind. Kocsárd éerk.		750	1042	
	1046	645		Kolozsvár		555	833	
	281	1117		Nagy-Várad		211	342	
	750	620		éerk. Budapest ind.		915	830	

Az indulási és érkezési idők középeurópai időre vonatkoznak.

Az éjjeli idő esti 600 órától reggeli 509 perczig, a perczeket jelző számjegyek aláhuzásával vannak kitüntetve.

Utánnymot nem díjaztatik.

SZIVATYTYUKAT
házi, ipari, mezőgazdasági építkezési és egyéb nyivános czélokra
kéz, járgány és erőhajtásra,

TÜZFECSKENDŐKET
városi, községi, gazdasági és gyári
tűzoltóságoknak.

harangokat és harangállványokat

templomok, iskolák stb. részére.

Büzmentesen működő peczegödör tisztító készülékeket, utczaí öntözö-kocsikat, sárkaparókat

készít és ajánl a

A BPESTI SZIVATTYU és GÉPGYÁR R.-TÁRSASÁG
(ezelőtt VALSER FERENCZ)

BUDAPEST, VI., külső váczi-ut 45.

Arjegyzék és költségvetések ingyen és bérmentve.